

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cesvaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2022
AUGUSTS

Kāpt kalnā

*„...kas savu dzīvi pazaudēs
Manis dēļ, tas to izglābs.”*

(sal. Lk 9, 24)

DIVAS MŪSU LIELĀKĀS VĒRTĪBAS

Esiet sirsnīgi sveicināti visi izdevuma „Kāpt Kalnā” lasītāji! Iesākšu netradicionāli ar kādu pamācošu piemēru. Iedomājieties, ka eksistē banka, kura katru rītu pārskaita 86400 eiro lielu summu. Summa, kas paliek pāri no dienas tēriņiem, netiek pārskaitīta uz nākamo dienu. Naktī konts tiek dzēsts pa nullēm. Ko jūs tadā gadījumā darītu ar naudu? „Censtos iztērēt visu līdz pēdējam centam,” – jūs teiksiet. Patiesībā katram no mums ir šāda banka. Šīs bankas nosaukums ir „laiks”.

Katru rītu mums tiek izsniegts 86400 sekunžu liels kredīts.

Katru nakti rēķins tiek dzēsts pa nullēm. Pārpalikums netiek ieskaitīts nākamās dienas kontā. Kontā nav iespējams minuss. Ja jūs neesat izmantojuši dienas kredītu, tas ir tikai jūsu zaudējums. Mums jādzīvo tagadnē uz tā laika rēķina, kurš iedalīts konkrētajā dienā. Lai kaut ko saņemtu, ir pareizi jāiegulda savs laiks.

Lai izprastu gada vērtību, pajautājiert skolniekam, kurš atstāts uz otru gadu. Lai izprastu mēneša vērtību, pajautājiert mātei, kas priekšlaicīgi dzemdējusi bērnu. Lai izprastu vienas stundas vērtību, pajautājiert milniekiem, kuri gaida tikšanos. Lai izprastu vienas minūtes vērtību, pajautājiert cilvēkam, kurš nokavēja vilcienu. Lai izprastu sekundes vērtību, pajautājiert tam, kurš izvairījās no autokatastrofas. Lai izprastu sekundes simtdaļas vērtību, pajautājiert sportistam, kurš ieņēmis otro vietu.

Sajūtiert mirkļa vērtību, kuru jūs pavadījāt ar jums dārgu cilvēku. Saprotiet, ka

laiks negaida. Tas, kas bija vakar, tagad jau ir vēsture. To, kas būs rīt, nevienam nav dots zināt! Cieniet savu laiku un tērējiet to ar prātu!

Divas lielākās vērtības katram cilvēkam tiek dāvētas par velti: tas ir laiks un mīlestība. Kā mēs šīs Dieva dāvanas izmantosim uz šīs zemes, būs atkarīga mūsu nākotne mūžībā. Esmu bieži dzirdējis nožēlas teikumu – ja būtu zinājis ātrāk, būtu rīkojies apdomīgāk, savādāk.

Atbilde ir ļoti vienkārša, katru dienu uztici sevī Jēzum Kristum un Vissvētākajai Jaunavai Marijai un

tad redzēsi, ka viss iegrozīsies uz pareizā ceļa. Noliekot Dievu savā dzīvē pirmajā vietā, īpaši svētdienās apmeklējot baznīcu ar visu savu ģimeni, sāksi pamanīt, ka visam pārējam laika pietiek.

Mums tiek dots laiks, lai mēs katrs pārādītu mīlestību uz Dievu un savu tuvāko. Caur lūgšanu Svētais Gars jau pasaka priekšā, ko darīt vispirms un ko pēc tam.

Lai mīļā Dievmāte, kuru mēs godinām augustā un kā Rožukroņa Karalieni – īpaši oktobrī, pamāca mūs un vada, lai pēc iespējas labāk veltām laiku gan Dievam, gan līdzcilvēkam.

Novēlu visiem skolniekiem, studentiem, vecākiem un arī skolotājiem veiksmīgu, radošu un sekmīgu Jauno mācību gadu. Lai visi labi apgūst jaunās zināšanas!

Ar sirsnīgu sveicienu, pieminot Jūs savās lūgšanās –

**Pauliniešu tēvs Jānis
no Cesvaines**

SVĒTCEĻĀJUMĀ DODAS MADONAS DRAUDZE

7. augustā pēc Euharistijas un brokastu galda ceļā uz Aglonu devās svētceļnieki no Madonas. Grupu kuplina pārstāvji no luterāņu draudzes un katoļi no citām draudzēm. Jaunākajam dalībniekam 64 cilvēku lielajā grupā ir 2 gadi, pieredzējušākajam – 61. Svētceļojuma garīgais vadītājs priesteris Māris Ozoliņš, uzrunājot svētceļniekus, norādīja, ka ticības ceļš nav tikai valstības sasniegšana Debesīs, bet šī valstība ir iespējama mūsos jau tagad, un tas ir katra iekšējās pārveides ceļš. Katēzēs ik dienu būs iespēja pārdomāt, kādā veidā Dievs vada uz iekšējo pārveidi.

Svētceļojumā eju apmēram četrpadsmito gadu, – atklāja Diāna Dzene – Ritmiskā iesāna, ceļot savu garu uz augšu caur slavas dziesmām un lūgšanām, ļauj man garīgi un emocionāli atpūsties no ikdienas straujā ritma. Svētceļojuma formāts ir kā rāmis, kas pasargā no liekā un rada dvēselei vidi, lai vairāk varu tvoties Dievam un iepazīt sevi, sareždot arī dvēseles patoloģijas – vājības. Svētceļojums ir vide, kur attīstīt tuvākmiestību. Eju arī savu bērnu dēļ, lai viņi vairāk tuvotos Dievam un iemīlētu Svētā Gara sa-

draudzību starp brāļiem un māsām. Eju arī aiz mīlestības uz dabu. Latvijas skaistā daba augusta mēnesī liek dvēselei veldzēties un piepildīties ar pateicību un skaistuma apjauksmu.

Svētceļojumā pie Aglonas Dievmātes eju septīto gadu. Pirms tam, kad gāja mani bērni, es tikai ilgojos turp doties. Tad reiz vienkārši devos šajā ceļā, – atcerējās Vita Bartuševiča. – Šāgada svētceļojuma moto „Ceļš, kas pārveido”, ļoti atbilst manām izjūtām. Katrs atsevišķi un visi kopā mēs ceļā izmaināmies, pilnveidojamies, rodam atbildes uz saviem jautājumiem. Un arī ļoti jauki pavadām laiku labā sabiedrībā. Domas par Dievu un

ceļš pie Viņa izgaismo dzīvi. Ieteiktu katram iziet no savas ērtās komforta zonas un doties pie jaukās Aglonas Dievmātes.

Piebildīšu, ka svētceļnieki pateicas un ceļā lūdzas par saviem atbalstītājiem: veikalu „Papīrs”, SIA „Junge”, „Madonas maiznieks”, „Cesvaines piens”, „Lazdonas piensaimnieks”, „Baltic board” un privātajiem ziedotājiem.

Inese Elsiņa

MADONĀ SAŅEMS IESTIPRINĀŠANAS SAKRAMENTU

4. septembrī Madonas katoļu draudzē vizitēs **Rīgas arhibīskaps-metropolīts Zbignevs Stankevičs**. Arhibīskapa pastoraālās vizitācijas laikā vairāki draudzes cilvēki Svētās Mises ietvaros saņems iestiprināšanas sakramentu.

Lai sagatavotos, daudzi no pretend-

tiem jau piedalās svētceļojumā uz Aglonu. Visiem (gan jauniešiem, gan pieaugušajiem) bez tam jāierodas uz lekciju, ko vadīs priesteris Māris Ozoliņš, un kas Madonas katoļu baznīcā notiks **20. augustā pulksten 10.**

Redakcija

SMUKS UN NE PĀRĀK SMUKS AUGĻU KOKS

Evaņģēlijā ir atrodami tēli un salīdzinājumi, ar kuriem Kungs Jēzus mums skaidro Dieva Valstības būtību. Viens no tiem ir līdzība par vīna koku. Teksts meklējams sv. Jāņa rakstītajā Evaņģēlijā 15, 1-8.

Pirmā lieta, ko pamanīju vairāk nekā līdz šim, ir pats sākuma teikums: „*Es esmu īstais vīnakoks, un mans Tēvs ir dārzkopis*” – it sevišķi ieraugot akcentu uz Tēvu. It kā pirmo reizi sadzirdēju, ka Tēvs „apstrādā” Jēzu (un pēc tam visus Viņam ticīgos). Protams, to atceros no Evaņģēlija stāstiem, ka arī Viņš auga, mācījās, bija dažādos veidos pārbaudīts, kārdināts un beidzot nodots lielām ciešanām un nāvei. Tas bija kā Jēzus dzīves „zaru, kas nes augļus, tīrīšana, lai tie vēl vairāk nestu augļus” (sal. J 15, 2). Un visi šie „ierobežojumi”, pārbaudījumi, garīgās ciņas, ciešanas bija paredzētas, lai arī Viņš „jo vairāk augļus nestu” – it sevišķi caur krustu, caur nāvi. Tā Jēzus kļuva par Dieva priesteri un vienlaikus – upuri, kas sniedza tik daudz augļu mums. Vēstulē ebrejiem teiktais komentēts, salīdzinot Vecās Derības upurus un Kristus upuri: „*Un ne ar āžu un teļu, bet caur savām asinīm [Kristus] reiz iegāja visvētākajā, panākdams mūžīgo pestīšanu. Ja jau āžu un vērsu asinis un govju pelni, aplacinot sagānītos, svētī miesu tīrībai, cik daudz vairāk Kristus asinis, kas Svētajā Garā pats sevi bezvainīgu upurēja Dievam, tīrīs mūsu sirdsapziņu no mirušajiem darbiem, lai kalpotu dzīvajam Dievam.*” (Ebr 9, 12-14). Jā, Debesu Tēvs Jēzu tik ļoti „iztīrīja”, ka Viņa upura augļi sniedza dzīvību. Mēģinot to aptvert, reibst galva.

Protams, uz šī fona ir vērts pamazām domāt arī par sevi pašu (vai pārējiem Kristum ticīgajiem). Tēma ir aktuāla, jo katrs

no mums – vairāk vai mazāk – pirmdzimtā grēka seku skarts, drīzāk jau cer, ka, esot ticīgs, būs pasargāts no ciešanām, visādu veidu nepatikšanām un tā, kas var mūs „apcirpt”. Tomēr, ja saprotam, ka Dievs pat Jēzu „tīrīja” LIELĀKU AUGĻU DĒĻ, vai tad nevajadzētu arī katram no mums steigties, lai Dievs mūs pārbauda, „ievaino”, „apgriež” un tad caur stiprāku atgriešanos un izaugsmi Viņa svētībā mēs nestu šos gaidāmos – lielākos – augļus? Vai ne par šādu Dieva rīcību liecina teksts no pravieša Oseja grāmatas, kas no vienas puses ir tik dramatisks, no otras – cerības un auglīguma pilns: „*Nāciet, atgriezīsimies atkal pie Tā Kunga!*”

Viņš mūs gan ir saplosījis, Viņš mūs arī dziedinās; Viņš mūs ir sasitis, un Viņš arī pārsies mūsu brūces. Pēc divām dienām Viņš mūs darīs jauna dzīvības spēka pilnus; trešajā dienā Viņš liks mums piecelties, lai mēs dzīvotu Viņa vaiga priekšā. Tad mēs veltīsim visu savu uzmanību un neatlaidīgi centīsimies, lai atzitu To Kungu. Jo Viņš atmirdzēs kā skaista rīta ausma cauri mākoņu plīvuram un nāks pie mums kā lietus, kas veldzē zemi.” (Os 6, 1-3) Dievs ievainoja, sasita, saplosīja..., tomēr, pateicoties tam, Viņš „mūs darīs jauna dzīvības spēka pilnus”! Kā tas skan? Vai ierosina? Iedrošina? Vai tomēr baida un nomāc? Vai akcents „trešajā dienā Viņš liks mums piecelties, lai mēs dzīvotu Viņa vaiga priekšā” nesūta mūs pie Jēzus Kristus vēstures un domātie par mūžīgiem augļiem, kas doti, pateicoties Viņa krustam un augšāmcelšanās spēkam?

Tāpat dinamiku – „*Viņš mūs gan ir saplosījis, Viņš mūs arī dziedinās; Viņš mūs ir sasitis, un Viņš arī pārsies mūsu brū-*

ces” – varam uztvert kā Jēzus mācību, kad Viņš saka: „*Mans Tēvs ikkatru zaru, kas nes augļus, tīra, lai tas vēl vairāk nestu augļus.*” (J 15, 2)

Nāk prātā vēl viena līdzība ar to, ko mācīja Jēzus un kas notika ar Viņu. Te domāju pravieti Amosu. Pravieša liecībā interesanti sadzirdēt, ka viņa amats, darbošanās saistījās ar to pašu mērķi (lai būtu labāki augļi), par ko runā Jēzus. Un arī viņa rīcība nebija „glāstīt”, bet „ievainot”. Diemžēl ebreju izteiksmes veidu un kultūras kontekstu mēģinot padarīt saprotamāku mums, tulkojums šo domu aizēno. Latviešu tulkojumā teikts: „*Es esmu zemnieks, kas kopj mežavīģes.*” (Am 7, 14), tomēr tuvāk oriģinālām būtu: „*Es esmu zemnieks, kas griež mežavīģes.*” Tolaik bija koki, kuru augļi bija samērā rūgti (vai skābi), tomēr, ja pirms nobriešanas tos ar nazi „ievainoja”, mazliet pārgrieza, skābā sula iztecēja, un augļi kļuva daudz saldāki.

Par to domājot, man paligos ieradās viens no Dieva „smaidiem”, jo šo mācību caur tēva Lūkasa darbošanos klostera dārzā sastapu dzīvē. Proti, dārzā ir daudz augļu koku (ābeles), kas pavasarī ir ziedos. Daži koki ir tik skaisti, ka var teikt – tie izskatās kā jaunava kāzu dienā – tik balti un grezni no pirmā zara līdz pašai virsotnei. Tomēr daži nav pārāk skaisti, lai neteiktu – tie izskatās nožēlojami: tiem ir vien pāris zaru, maz ziedu, turklāt koka zari nestiepijas uz debesīm, bet aug paralēli zemei (šādam nolūkam uz dažiem uzkārti nelieli svāri).

Par pirmo koku grupu tēvs eremīts teica: „*Diemžēl šie koki atstāti novārtā, un jau daudz ir zaudēti.*” Varētu brīnīties – kā tā? Tik skaisti koki; ziedu pilni! Bet tēvs ar to domāja zaru un ziedu daudzumu – ražas laikā augļi, ja vispār būs, tie būs izmēra ziņā ļoti mazi. Un pretēji tam – kokos, kur ir retināti zari, gaidāmi lieli, veselīgi augļi, jo sula „strādā” augļu, nevis zaru labā. Tam palīdz arī zaru „taisnošana” uz leju.

Nekompetentajai pasaulei tas, iespējams, skan paradoksāli, bet īstiem dārzniekiem viss ir skaidri saprotams.

Šī ikona no dzīves var pastiprināt Jēzus teikto, ka „*Tēvs nocērt no manis ikkatru zaru, kas nenes augļus, un ikkatru, kas nes augļus, tīra, lai tas vēl vairāk nestu augļus.*” (J 15, 2) Tāpēc piepūles, ko veltām, lai „labi izskatītos”, nenozīmē, ka, pateicoties tam, dzīves augļi vienmēr būs lieliski. Pasaules domāšana šajā punktā ir līdzīga šampūna reklamai, ko reiz dzirdēju. Lai norādītu uz produkta šķietamo labumu, tika apgalvots: „*Jo vairāk uz galvas – jo lielāks iespaids!*” Pasaules garam šķiet, ka iespaids, izskats, acīm uztveramais ir pats svarīgākais, bet jautājums ir par dzīves patiesajiem augļiem. Tāpēc ticīgo dzīvē, it sevišķi stāstos par Dieva svētajiem, ir manāms, ka dažādi pārbaudījumi, neveiksmes, ciešanas ir bijusi to dzīves pamatīga daļa.

Domas ilustrēšanai labi noder sv. Pāvila teksti. Viņš redz, ka Dieva darbībā pats un visa Baznīca tiek patīrīta, lai tādējādi nestu lielākus augļus: „*Man šķiet, ka Dievs mums, apustuļiem, it kā nāvei lemītiem ierādījis pēdējo vietu, jo mēs esam kļuvuši par izbrīnu pasaulei un eņģeļiem, un cilvēkiem. Mēs neprātīgi Kristus dēļ, bet jūs gudri Kristū; mēs nespēcīgi, bet jūs stipri; jūs cienīti, bet mēs nicināti. Līdz pat šai stundai ciešam arī izsalkumu un slāpes, esam arī kaili un tiekam dūrēm sisti, kā arī esam bez pajumtes; un mēs pūlamies, strādādami savām rokām. Mūs lād, bet mēs svētām; mūs vajā, bet mēs paciešam; mūs zaimo, bet mēs aizlūdzam; mēs esam kļuvuši it kā šīs pasaules atkritumi, kā no visiem atmetami līdz pat šim laikam.*” (1 Kor 4, 9-13), tomēr tālāk korintiešiem sv. Pāvils raksta: „*Kristus dēļ man patīk manas vājības, nievāšanas, posts, vajāšanas, apspiešana; jo, būdams nespēcīgs, es esmu spēcīgs.*” (2 Kor 12, 10), un caur to Viņš redz arī augļus: „*Es priecājos savās cieša-*

nās par jums, savā miesā papildinādams to, kas iztrūkst Kristus ciešanās, par Viņa miesu, kas ir Baznīca.” (Kol 1, 24) un „Mani bērniņi, es atkal sāpēs jūs dzemdēju, līdz kamēr Kristus izveidosies jūsos.” (Gal 4, 19)

Vērts pajautāt, uz kādiem cilvēkiem arī mēs varētu norādīt, uzsverot, ka viņi nav dižkungji, nav kā pāvi savā greznojumā, bet ir līdzīgi svētajam Pāvilam – cik skaisti ir viņu dzīves augļi! Tie nevar lepoties ar sakrāto mantu, bet līdzīgi apustulim ir „atvēruši acis, daudziem un, iespējams, tāpat kā viņš lielos pārbaudījumos un ciešanās (to saraksts ir skicēts: 2 Kor 11, 23-28) kādreiz šķērsojuši zemes, valstis un pilsētas, lai auglīgi nestu Jēzus Vārda godu.

Labs piemērs ir arī sv. Māte Terēze no Kalkutas, kas lielā vienkāršībā un nabadzībā uzbūvēja tik milzīgu Dieva saimi, ka viņas ordeņa meitas un viņu kalpošana ir sastopama pa visu pasauli. Pat Latvijā, Rīgā kalpo Mātes Terēzes klostermāsas.

Man ir arī savs piemērs. Černā, kur kādreiz dzīvoja un vairākus gadus tiku formēts Karmela klosterī, iepazīnu nabadzīgu atraitni. Viņa bija ar muzikālu izglītību un garīgu pieredzi – pēc atgriešanās iestājās kopienā, kas nes harizmātiskās atjaunošanās Svētajā Garā vārdu, strādāja klostera bibliotēkā. Sieviete bija ar dažādām kaitēm, un pēc neveiksmīgas terapijas ieguva vēl vienu iemeslu ciešanām – viņas roku un pēdu āda dažkārt plaisāja. Spēlējot slavēšanas dziesmas, viņa uz klavieru taustiņiem nereti atstāja asiņainas pēdas. Tomēr, esot blakus viņas kalpošanai, redzēju, ar kādu degsmi un mīlestību sieviete veica savu darbu. Un tas nav viss. Dievs tik ļoti viņu šķīstīja un paplašināja sirdi, ka viņa atbildēja uz paaicinājumu salikt svētsoļījumus un kā konsekrētā atraitne vēl vairāk turpināja mīlēt Dievu un Baznīcu. Svētsoļījumi tika salikti 16.10.2013. Pēc septiņiem gadiem, 12.11.2020., slimojot ar Covid, viņa pārkāpa mūžības sliekšni. Manā atmiņā šī sie-

vieta paliks kā piemērs tam, ko nozīmē, ka Dievs pieļauj ciešanas un pārbaudījumus, lai cilvēks tiktu pievilktis tuvāk Viņa mīlošajai Sirdij, kā arī – ko nozīmē, ja cilvēks kaut sava nespēka vidū pūlas atbildēt uz Dieva aicinājumiem un pamudinājumiem un kalpo Viņam un Baznīcai.

Līdzīgus pamudinājumus gribu piedāvāt sev un jums: lai mēs meklētu, kā saprast to, kas notiek mūsu dzīvē – cik lielā mērā tādējādi mūsos izpildās Evaņģēlija Vārds: „Mans Tēvs ikkatru zaru, kas nes augļus, tīra, lai tas vēl vairāk nestu augļus.” Un kā pašiem pūlēties ar dažādiem apzinātiem „ierobežojumiem”, atteikšanās no pasaules hedonisma un trokšņu pilnā dzīves stila, kā strādāt caur lūgšanu, gavēni, paklausību, kā apzināti pieņemt kādu neveiksmi, zaudējumu, uzbrukumus, vajāšanu, izsmiešanu, slimības, lai tādējādi būtu „svētīgi, jo garā nabadzīgie – kuriem pieder debesvalstība” (sal. Mt 5, 3). Ir jāmeklē līdzekļi, situācijas un attiecības, kurām pateicoties mūsu dzīves „ābeles” varētu nest lieliskus augļus.

Noslēgumā piedāvāšu pazīstamu tekstu no sv. Pāvila, kas akcentē, ka Dieva „svētie koki” nes lielus dzīves un ticības augļus, kaut pēc pasaules uzskata tie nav pārāk „smuki”, tomēr Dieva acīs – dārgi un auglīgi: „Skatiet, brāļi, savus aicinātos! Tur nav daudz miesīgi gudro, nav daudz vareno, nav daudz dižciltīgo; bet pasaules neprātīgos Dievs izredzēja, lai apkaunotu stīpros, un Dievs izredzēja pasaules neievērojamus un nicinātos, un tos, kas nekas nav, lai iznīcinātu tos, kas kaut kas ir, lai neviens cilvēks nelielītos Viņa priekšā. Pateicoties Viņam, jūs esat vienībā ar Kristu Jēzu, kas mums kļuvis Dieva gudrība un taisnība, un svēttapšana, un atpestīšana, kā rakstīts: „Kas dižojas, lai dižojas Kungā!” (1 Kor 1, 26-31)

**Priesteris Pāvils Kamola
no Karmela Dževinā, Polijā**

TICĪGO IZLŪGTS PRIESTERĪBAS AICINĀJUMS

Kā dzīves ceļš jūs atveda līdz priesterībai?

Mans aicinājums uz priesterību bija ticīgo cilvēku izlūgts un Dieva apredzības vadīts, jo pats apzināti uz priesterību netiecos. Lai arī biju kristīts katolis bērnībā, vēlāk baznīcas dzīve un ticība mani neinteresēja. Biju izplānojis savu dzīvi, apguvis galdnieka/namdara profesiju un vēlāk strādāju inkasācijas apsardzē par inkasatoru. Tur nostrādāju piecus gadus un plānoju karjeru veidot drošības dienesta virzienā. Tad notika kāda tikšanās, kura mani pamudināja iepazīt Baznīcu un kristīgo ticību, kā arī atjaunot bērnības ticības pieredzi. Tieši caur grēksūdzi piedzīvoju Dieva realitāti, klātbūtni, kas atvēra man pilnīgi jaunu skatījumu uz dzīvi. Un tad, svētceļojuma laikā, saņēmu aicinājumu uz priesterību.

Man gan šķita, ka nekad nenokārtošu iestājeksāmenus garīgajā seminārā. Man bija vājas zināšanas, un eksāmena laikā bija jāapraksta viens no diviem Vecās Derības praviešiem – Mozus vai Elija. Tobrīd par Eliju neko nezināju, pat nezināju, vai tas ir vīrietis vai sieviete. Katram eksāmena licējam lika skatīt uz 1, 2, un vienai grupai bija jāraksta pārdomas par Eliju, otrai – par Mozu. No bērnības filmām un multfilmām zināju kaut ko par Mozu, par Ēģiptes desmit sodībām, Izraēļa tautu. Kā akmens no sirds novēlās, kad pateica, ka manai grupai jāraksta par Mozu.

15. jūlijā Alūksnes Svētā Bonifācija Romas katoļu baznīca atzīmēja 21. gadadienu kopš baznīcas celšanas un iesvētīšanas. Gadu gaitā draudzē kalpojuši vairāki priesteri, šobrīd kalpošanu baznīcā veic prāvests Ingars Stepkāns. Viņš ir gaišs un cilvēku likteņus izprotošs priesteris, kuram sirds atvērtību palīdzējusi gūt arī paša dzīves pieredze.

Kā šo gadu laikā mainījusies Alūksnes un visas Latvijas Baznīca?

Alūksnes draudzē kalpoju sesto gadu. Pērn Alūksnes baznīca piedzīvoja lielu interjera maiņu. Bija cilvēki, kuriem labāk patika vecais interjers un tas bija gluži kā zaudējums. Taču pārmaiņas bija iespēja mācīties pieņemt jauno.

Izaicinājumiem pilni bija arī divi pandēmijas gadi. Pārmaiņas piedzīvojām saistībā ar Krievijas/Ukrainas konfliktu. Mūsu draudzē vērsās ģimene no Ukrainas, kuru mēģinājām iepriecināt un iekļaut dievkalpojumā. Ukraiņi spiesti atstāt savas mājas, bet pozitīvais ir iespēja satikt jaunus cilvēkus un piedzīvot labestību. Ar Dievu kopā nekad neesam zaudētāji, tikai ieguvēji.

Baznīca gluži kā cilvēki nestāv uz vietas. Vienmēr ir izaugsme, iespēja progresēt, bet mēdz gadīties arī regresijas momenti vai lietas, līdz kurām vēl neesam izauguši.

Prāvests Ingars Stepkāns Alūksnes katoļu baznīcā kalpo jau sešus gadus.

Esat priesteris, kurš nevērtējat pasauli kategorijās „balts/melns”. Kā pie tā nonācāt?

Caur meditāciju, lūgšanām un savas dzīves pieredzi esmu nonācis pie atziņas, ka ir ļoti grūti dzīvot striktās kategorijās – tie ir labie, tie – sliktie. Cilvēki, kuri nepiekrīt mūsu domām, nereti tiek uzskatīti par sliktajiem, bet tas ir šaus domāšanas un izpratnes veids. Tieši dialogā ar savu oponentu iespējams atklāt, ka viņš nav ienaidnieks, un cilvēks var palikt pie sava viedokļa, un viņa viedoklis ir pamatots. Dialogs un vēlme izprast otru, kā arī drosme spert soli uz šo dialogu ir svarīga.

Bieži vien cilvēkus naidā iedzen bailes no citādāk domājošajiem.

Labs piemērs ir kāda nacistu koncentrācijas nometnes priekšnieka dēla intervija. Skatījos dokumentālo filmu, kurā dēls stāstīja, cik ļoti viņa tēvs bijis labs ģimenes vīrs, tēvs. Viņš nekad nevarējis iedomāties, ka viņa tēvs ir slepkava. Tēvs bija labs piemērs – gādīgs, laiku veltīja bērniem, audzināja viņus būt par godīgiem cilvēkiem, bija žēlsirdīgs pret nabadzīgajiem. Arī kaimiņi uzskatīja viņu par labu cilvēku. Bet tad tēvs uzvilka formas tērpu un devās uz darbu. Vai tas, kā viņš izturējās mājās, attaisno to, ko viņš darīja koncentrācijas nometnē? Diez vai. Protams, es neuzņemos Dieva lomu, jo Dieva žēlsirdība ir neizmērojama, tā var piedot visu tiem, kuri no sirds nožēlo savus grēkus un gatavi par tiem gandarīt. Diemžēl realitāte rāda, ka šādi cilvēki bieži vien nocietinās savos uzskatos un nepieņem Dieva žēlastību. Līdz ar to droši varam teikt, ka elle ir pilna ar labiem cilvēkiem.

Atļaušos jums paprasīt par to, ko neslēpjat, ka cināties ar depresiju.

Nekaunos par to stāstīt, bet neuzskatu, ka tas būtu kas tāds, ar ko lepoties, jo katram cilvēkam ir savas ciešanas un

grūtības. Katram no mums ir savi izaicinājumi, un visi izejam kādam smagākam dzīves posmam. Tādos brīžos svarīgi nevis tas, kā jūties, bet kā skaties uz savām ciešanām. Jāatzīst, ka ir brīži, kad nevaru kontrolēt savas sajūtas, un tas nav atkarīgs ne no ticības, ne zināšanām, tas vienkārši ir fizioloģisks process smadzenēs. Man tas jāpieņem. Skaistākā uzvara ir saglabāt vēlmi dzīvot un darīt labu, neskatoties uz to, kā jūtos. Protams, tas ir izaicinājums katru dienu, un ir viegli iegremdēties sevis žēlošanā, kā arī uzvilkt masku, taču līdz cilvēki, redzot cilvēku, kas patiesi cieš, bet cīnās, atbalstīs viņu. Depresijai var būt dažādas izpausmes, un, ja tā var teikt, šis stāvoklis man ir arī kā svētība, jo labāk varu izprast cilvēkus, kuri cieš no līdzīga stāvokļa.

Man personīgi ir pēctraumatiskā depresija. Kad kalpoju Pļaviņu draudzē, notika uzbrukums. Uzbrucēji uzdevās par vīru un sievu, kas vēlas kristīt bērnu. Man iesita pa galvu, sasēja un spīdzināja paša baznīcā, pieprasot atdot naudu un visas vērtīgās mantas. Pēc šī uzbrukuma atkopos klosterī, man bija smadzeņu satricinājums. Bija sāpīgi, ka pat pēc laika nevarēju piecelties un novadīt Svēto Misi. Kad to darīju, atpakaļ nācu turēdamies pie sienām – reiba galva, un bija bezspēks. Biju it kā vesels – rokas, kājas ir – bet nevarēju sevi pārvarēt, un tas bija sāpīgi.

Baznīcā šobrīd iesākts Sinodālais ceļš. Kāda ir tā būtība?

Sinodālo ceļu izsludināja pāvests Francisks. Tas ir dialoga process starp Baznīcu un pasauli, kā arī pašā Baznīcas iekšienē. Cilvēkiem, kuri nav draudzēs vai viņiem ir dažādi viedokļi, visi tiek aicināti uz dialogu un paust savu viedokli. Sinodālais ceļš ir garīgās dzīves ceļš, kurā dalāmies. Var iet pa ceļu klusējot vai arī ievērot savus līdzgājējus. Mēdz gadīties, ka cilvēki uzskata – draudzē galvenais ir

atnākt uz dievkalpojumu un tad doties uz mājām. Varam 20 gadus sēdēt blakus kādam un pat nezināt, kā viņu sauc. Pāvests aicina ne jau uz ko ekstraordināru, bet uz vienkāršām lietām – sarunu un dialogu, nebaudīties izteikt savu viedokli. Tam nav jābūt teoloģiski pamatotam, tam nav jābūt arī akmeni cirstam. Mēs visi augam, attīstāmies, un mūsu viedokļi pakļaujas izmaiņām. Sinodālais ceļš ir iespēja ieklausīties citam citā un dalīties ar savām pārdomām.

Ko Alūksnes baznīcas jubilejas gadā novēlat draudzei un alūksniešiem?

Draudzei novēlu augt dziļākās attie-

cībās ar Dievu, bet pilsētai – nebaudīties no baznīcas un Dieva, kā arī novērtēt baznīcas klātbūtni pilsētā. Diemžēl mūsu baznīca šobrīd nav atvērta katru dienu, jo nevaram nodrošināt video novērošanu vai kādu, kurš visu laiku uz vietas dežurētu. Man tas mazliet sāp, taču ar laiku gribu rast tam risinājumu. Cilvēkiem reizēm gribas vienkārši atnākt uz baznīcu vai aplūkot to. Priesteris dzīvo uz vietas pašā baznīcā. Lai arī ir vairāki izbraukumi, tā ir brīnišķīga iespēja sarunāt tikšanos un pārrunāt sev svarīgo. To droši var darīt, ja vien ir tāda vēlme.

Diāna Lozko

„GARS TIK VIEGLS, KA VAR LIDOT”

Jau trešo vasaru devos uz Marijas skolas sesiju Aglonā. Tā notika Aglonas katoļu ģimnāzijā no 15. līdz 24. jūlijam. Vēlējos, lai šogad būtu kaut kas citādāk. Dievs mani uzklausīja!

Nakšņoju ģimnāzijā, visas konferencēs, slavēšana, Svētā Mise, vakara programma notika šeit. Brīvajā laikā katru dienu varēju aiziet uz baziliku un aprunāties ar Jaunavu Mariju, Jēzu satikt Euharistiskajā adorācijā. Abas svētdienas Svētajā Misē piedalījāties Aglonas bazilikā, jo priesteris Arnis kalpoja savās draudzēs. Jutos iedvesmota!

Šogad manā līmenī 2B stāstīja par meditāciju, kā sarunāties ar Dievu. Viņš mīl mūs, un mums jāsniedz sava mīlestība Svētajai Trīsvienībai. Konferencēs izsmeļoši stāstīja par piedošanas spēku,

grēkiem un Izceļošanu no verdzības uz Apsolīto zemi (Vecajā Derībā, Jaunajā Derībā, katra cilvēka dzīvē). Mūsu grupai vajadzēja sagatavoties padziļinātai grēksūdzei un aizlūgšanai. Aizlūgšanā lūdzām pārcirst Jauno garu saites Kristus Spē-

ka un Asiņu Vārdā. Spēcīgi! Pēc šī „padarītā darba” vakara programmas laikā jau tumsīnā mēs atjaunojām Kristību solījumu. Mūs pilnībā iegremdēja ezerā. Tās izjūtas izlauzās skaļā kliedzienā!

Konferencēs lektori vairākas reizes atkātoja, ka iziet no Dieva žēlastības ir vislielākā nelaime! Pēc šīs sesijas kļuju garīgi stiprāka, drošāka. Pēc smagas darba dienas ķermenis jutās tik noguris, bet garš tik skaidrs un viegls, ka var lidot!

Mārīte Indriksone

KO STĀSTA SADZELTĒJUSĪ LAPIŅĀ AR SV. TERĒŽĪTES BILDI

„Vai ceļš, kurš neved uz baznīcu, vispār var būt ceļš?” – izskanēja priestera svētrunā 24. jūlija Svētdienas Misē Alsungas Svētā Erceņģeļa Miķeļa Romas katoļu baznīcā.

Ikreiz, sēžot solā šajā baznīcā un raugoties uz altāri, prātā nāk domas par manas ticības likločiem. Redzu sevi kā 12–13 gadus vecu pusaudzi, kas Latvijas atmodas sākumā 1991.–1992. gadā apmeklēja Svētdienas skolu un dzied baznīcas korī. Šajā laikā draudzē kalpo prāvests Pēteris Stukļa. Viņš sēž atveltņes krēslā pie sprakšķoņas krāns, es ienāku no blakus telpas, bailīgi nostājos priestera priekšā un kautrīgi atbildu uz jautājumiem no katehisma. Kad viņš mani ir uzklausījis, pamācījis un iedrošinājis, es steidzīgi atgriežos istabā un ērti iekārtojos uz paklāja blakus citiem bērniem, lai sekotu līdzī notikumiem animācijas filmā „Grāmatu Grāmata”.

Tad nāk daudzi atšķirtības gadi, caur kuriem mani uzticīgi pavada nu jau pavisam sadzeltējusi avižu lapiņa ar mazās Terēzītes attēlu. Nav prātā laiks, kurā mana bērna sirds to pamanīja TV programmā, bet atceros, ka tie bija vārdi: „viņa aizgāja klosterī, lai tur sirsnīgi lūgtu Dievu par visiem, visiem cilvēkiem uz pasaules”, kas mani uzrunāja. „Tātad arī par mani!” – nodomāju un izgriezu bildīti, lai turētu to savā tuvumā.

Tā nu brīnumainā kārtā svētā Terēze no Lizjē ir kopā ar mani turpat 30 gadu garumā. Kad 2011. gadā kopā ar ģimeni pievienojos katoļu saimei Gulbenes draudzē, ātri vien ievēroju svētās Terēzītes skulptūru altāra kreisajā pusē. Savukārt šī gada

Lieldienās piedzīvoju vēl kādu negaidītu pārsteigumu. Biju devusies apciemot vecākus Kurzemē, un tas pavēra man iespēju piedalīties svētku procesijā apkārt Alsungas baznīcai. Pēc Svētās Mises vēl nedaudz pakavējos pie altāra, un, kad pagriezos, lai dotos uz izeju, mans skatiens apstājās pie procesijas karoga – tas bija veltīts mazajai Terēzītei!

Otrs pavediens, kas saista šīs abas baznīcas un manu ceļu ticībā caur tām, ir priesteris Vjačeslavs Bogdanovs. Šovasar, sēžot savā bērņības baznīcā uz koka pakāpieniem kopā ar meitu Agritu, es varēju klausīties priesteri, kurš pieņēma manu pirmo grēksūdzi, no kura saņēmu pirmo Svēto Komūniju! Priesteri, uz kura svinētajām Svētajām Misēm no rīta pirms darba es steidzos vēl laikā, kad nebiju pārliecināta, vai vīrs atbalstīs manu vēlmi un piekritīs konvertēties katoļticībā. Toreiz bērna pašlūgumā klausījies katrā priestera vārdā un mācījos sadzirdēt Dieva balsi arī tad, kad viņš pēc Evaņģēlija lasījuma nepateicis neviena vārda apsēdās un ļāva klusumam piepildīt baznīcu.

Ginta Ābeltiņa

GATAVI JAUNAM MĀCĪBU GADAM KOPĀ AR DIEVU!

Pēc neilga laika atsāksies skola un studijas, un saulainās, laiskās dienas aizvietos pienākumi, plāni, daudz mazāk būs brīvā laika. Tomēr visos laikos – gan aizņemtībā, gan atpūtā, gan priekos un bēdās – mums nepieciešams tuvums ar Debesu Tēvu. Kā to saglabāt?

Par motivāciju, lai no rītiem pieceltos mazliet agrāk, vakarā atteiktos no vēl viena izklaidējoša youtube video vai citas aizraušanās un pavadītu laiku ar Dievu, var kļūt citāts: „Tu nekad nebūsi otrajā vietā, liekot Dievu pirmajā.” Tas vēl un vēlreiz atgādina, ka Dievs ir visa centrā, un, lai cik svarīgi ir gūt labas sekmes, būt aktīvam, piedalīties pulciņos, veidot draudzības, patiesībā, jo tuvākas būs attiecības ar Jēzu, jo mazāk tiks izniekots laiks vietās, kur mums nav jābūt, jo Viņš tajā brīdī kļūs par mūsu skolotāju un vadītāju. Es ticu, ka tad vieglāk būs visās dzīves sfērās, tajā skaitā – mācībā.

Neliels piemērs no manas dzīves tam, cik stiprinoši ir sākt rītu ar Bībeles lasīšanu. Studijās pirmā gada otrais semestris kļuva saspringtāks nekā pirmais, bija jāiegulda intensīvāks darbs, un labām atzīmēm vajadzēja lielākas pūles. Otrā semestra beigās, protams, arī slinkums sāka parādīties biežāk, jo jau sapņoju par vasaru. No rīta, lasot Bībeli, izlasīju rindas no Salamana pamācības (24; 33., 34): „Tu gribi drusku gulēt un vēl drusku pasnaust, un drusku salikt rokas, lai atpūstos! Bet tad tev tava nabadzība pienāks ātriem soļiem kā ceļiniece un tavs trūkums kā bruņots vīrs.” Tas mani labi sapurināja un deva motivāciju neslinkot.

Ideja, kā Dieva vārdu un gaišuma pilnas domas turēt sev līdzās, ir savā dienasgrāmatā vai plānotajā katrā nedēļas atvērumā ierakstīt kādu citātu, kas atsauc atmiņā to, kas pāri ikdienas lietām ir patiesi svarīgs, kā arī motivēs mācīties, nepadoties, būt jaukam pret citiem, atgādina, ka Dievs ik uz soļa ir līdzās. Es to daru jau vairākus gadus, un citātus plānotajā pārsvarā ierakstu mācību gada sākumā. Tie ātri vien aizmirstas, un sākt jaunu nedēļu ar mazu pārsteigumu plānotajā ir ļoti patīkami.

Domājot par to, kas skolas laikā man bija kā garīgs atvēršanās, prātā nāk arī draudzes jauniešu vakari. Bija lieliski ceturtdienās sanākt kopā un atpūsties kopā ar vienauzdzīem, tikšanās laikā centrā liekot Dievu. Dodoties mājās, vienmēr bija piepildījuma un

kvalitatīvi pavadīta laika sajūta.

Vēl laikā, kad pārbaudes darbi, pienākumi vai jebkas cits gāzīsies pāri, iesaku paturēt prātā Jesajas teikto (59, 1): „Redzi, Tā Kunga roka nebūt nav par īsu, lai tā nevarētu palīdzēt, un Viņa auss nav tā aizkritusi, ka tā nevarētu dzirdēt.” Tas atgādina – vērts paļauties uz Dievu un lūgt arī par mazām lietām, arī par gudrību, par palīdzību skolas darbos, par labu miegu un jebko, kas tajā brīdī šķiet svarīgs. Arī draugu starpā citam par citu ir vērts aizlūgt!

Baudīsim skaisto vasaru un krāsim spēkus, lai atpūtušies iesojotu jaunajā mācību gadā! Mēs esam tam gatavi, jo Dievs mums visu, kas vajadzīgs, ir jau devis!

Linda Kaščuka

10 BAUŠĻI UN PĀRU ATTIECĪBAS ĢIMENĒS

„Priesteru rekolekcijās, kas nesen noslēdzās, es uzstāju, ka jābūt laikam, kurā notiek dalīšanās ar mūsu rekolekciju pieredzi. Kad sākam dalīties ar priesteriem, es redzēju, ka bija liela iekšēja nepieciešamība pēc šīs dalīšanās, ka mēs pat nevarējām

beigt un mums pietrūka laika. Dievs ir pāri mums, Viņš ir mūsos un mūsu tuvākajā. Tad, kad atveramies uz mūsu tuvāko, mēs atveramies arī Dievam. *Kovida* laiks parādīja ļoti lielu nepieciešamību pēc otra cilvēka klātbūtnes,” – radio raidījumā „Pāri mums pašiem”

teica arhibīskaps Zbignevs Stankevičs. Arī Madonas draudzes ģimeņu tikšanās brīžos ik pa laikam izskan līdzīga atziņa – cik svarīgi ir satikties un smelt spēku no šīs tikšanās, īpaši pēc *kovida* ierobežojumiem. Un tā reizi mēnesī draudzes ģimenes atkal tiekas, lai kādas tēmas ietvaros paskatītos uz sevi un savu ģimeni un dalītos tajā ar citiem.

IKREIZ SAVA TĒMA

Iepriekšējās reizēs runājām par Baznīcas Sinodālo ceļu, bet jūlijā uzsākām jaunu tēmu ciklu, ņemot par pamatu Gata Lūduma grāmatu „Pāru [ne]būšanas. Psihoterapeita piezīmes par 10 baušļiem un pāru attiecībām”. Dr. Gatis Lūdums ir studējis ģimenes un sistēmisko psihoterapiju, teoloģiju, sistēmisko supervīziju un organizāciju attīstību. „Šajā grāmatā es pēc iespējas vienkārši izklāstu visai triviālas tēmas, kurām, izrādās, ir būtiska nozīme ikdienas dzīvē un sa-

zobes veidošanā ar tuvākajiem cilvēkiem. Turklāt daru to, raugoties caur 10 baušļu prizmu,” raksta G. Lūdums. Patiešām grāmata ir kā svaiga gaisa malks pārblīvētajā psiholoģijā un attiecību literatūras klāstā gan sulīgās valodas, gan lielās pieredzes

pāru psihoterapijā un teoloģijā dēļ. Autors konfrontē lasītāju ar savu personisko skatījumu, lai mudinātu domāt par jēgpilnām un patiesām attiecībām. Bet 10 baušļu prizma ir izvēlēta tāpēc, ka „uz tiem ir būvēti mūsdienu Eiropas un Rietumu pasaules pamati un tie ietekmē ikvienu mūsu rīcību”.

GRĀMATAS 1. NODAĻA

Vasarā visi vēlas iziet ārpus telpām – tuvāk dabai, tāpēc jūlijā vidū ģimenes satikās lauku sētā (attēlā) pie mums – Jaujenieku ģimenes. Uzsākām lasīt grāmatas 1. nodaļu jeb 1. bausli „Es esmu Dievs, tavs Kungs, tev nebūs citus dievus turēt manā priekšā”. Iepazīstot, kas ir īstais Dievs un kas ir viltus dievi, – autors parāda, ka īstais Dievs pāru attiecībās ir šīs attiecības, kam vajadzētu veltīt visvairāk laika. Pārējais, kas nozog laiku pārim, ir viltus dieviņi.

Pēc pieredzes pāru konsultēšanā autors izšķir 4 laika zagļus jeb viltus dieviņus, kam bieži vairāk vai mazāk apzināti sekojam: hobijs, darbs, bērni un vecāki. Protams, šīs lietas pašas par sevi ir labas un pat vajadzīgas, bet autors prasmīgi un asprātīgi uzrāda, kad un kādos mirkļos tās pārvēršas par to, kas izjauc pāru attiecības.

JAUTĀJUMUS ATSŪTĪS AUTORS

Tikšanās dalībnieki dalījās savā pieredzē, kādi viltus dieviņi ir pamanīti viņu attiecībās. Būtiski, ka turpmāk mums palīdzēs arī pats Gatis Lūdums, uz katru tikšanos sagatavojot jautājumus un uzdevumus, kas ļaus pārim labāk izprast doto nodaļu/bausli kontekstā ar savu dzīvi. Uzmanojot autoru, viņš ar prieku atsauca, jo šādi pielikumi nodaļas beigās palīdzētu pāriem. Tāpēc tas būs kā mazs ķirsis uz lielās kūkas – autora veidotie jautājumi tieši mūsu grupai.

AICINĀJUMS PIEVIENOTIES!

Esam ļoti interesanta ceļa sākumā, tāpēc aicinām visas ģimenes – gan tās, kas ir tikko iestūrējušas jaunā savienībā, gan tās, kuru kuģos jau parādījušies sūce, gan tās, kuras peld rāmos ūdeņos – pievienoties, zvanot Ģimeņu tikšanās vadītājiem Agnesei un Jānim Liepiņiem (t. 26538839, 26388710). Paldies Dievam par viņu kalpošanu!

Santa Jaujeniece,
Zanes Preisas foto

MADONAS SENIORI DODAS UZ CESVAINI

14. jūlija rītā Madonas draudzes senioru grupa devās uz Cesvaini, lai satiktos ar turienes draudzes prāvestu – tēvu Jāni Vilaku. Pie baznīcas mūs sagaidīja tēvs Jānis, sākumā aicinot apskatīt skaisti iekopto baznīcas apkārtni. Baznīcā vienojāmies kopīgā lūgšanā, Jaunavu Mariju sveicām ar dziesmu „Sveika, jūras zvaigzne!”. Tēvs Jānis mūs iepazīstināja ar Jaunavas Marijas brīnumainā medaljona rašanās vēsturi, ko 1830. gadā parādīšanās laikā klostermāsai Katrīnai Laburē Jaunava Marija uzticēja izveidot un atklāt pasaulei. Vizijā klostermāsai atklājās medaljona izskats

un lūgšana uz tā: „Marija, bez grēka ieņemtā, lūdz par mums, kas steidzamies pie tevis”. Medaljona otrā pusē ir Marijas monogramma: burts M, virs tā – krusts, apkārt mirdzošas 12 zvaigznes, zem burta novietotas divas sirdis – Jēzus un Marijas sirds. Jaunavas Marijas apsolījums – visi, kas ar palāvību nēsās šo medaljonu, saņems lieldarbu žēlastības. Dzirdējām brīnumainus piemērus, kā medaljona saņēmēji ir izglābti no dažādām briesmām. Arī mums tika uz-

dāvāts priestera pasvētīts medaljons, kuru tagad godbijīgi nēsājam, lūdzoties un ticot Jaunavas Marijas aizbildniecībai.

Cesvaines kultūras namā apskatījām tēva Jāņa fotogrāfiju izstādi “Saules stara pieskāriens”, kas vārda tiešā nozīmē pieskārs mūsu dvēselēm. Pārsteidza autora meistarība un precizitāte, tverot mirkļus istajā laikā un vietā gan agrā rītausmā, kad uz ziediem redzamas rāsas lāses, gan vakara saulrietos, vērojot ēnu rotāļus. Fotogrāfijās redzams putns brīvā lidojumā un bites, kas sūc saldo ziedu nektāru. Tematika ļoti daudzveidīga, uzrunājot ik

katru, liekot ar redzīgākām acīm pamanīt mums apkārt esošo skaistumu, kam nereti vienaldzīgi paejam garām.

Noslēgumā atgriezāmies baznīcas ēdamzālē un kopīgi baudījām maltīti, vienlaicīgi pārrunājot dažādus mūs interesējošus jautājumus.

Sirsnīga pateicība tēvam Jānim par mums atvēlēto laiku un uzņemšanu!

Valentina Burķīte

REKOLEKCIJAS KARMELA GARĀ SARKAŅOS

Ticu, ceru, liksmoju un pateicos Dievam, ka Viņš vēlējās man Sevi dāvat iekšējās lūgšanas rekolekcijās jau ceturto gadu. Kad kopā ar madonietēm bijām sasēdušās auto un devušās ceļā, kā Dieva derības zīme atmirdzēja varavīksne savā krāšņumā un izveidoja tiltu pār ceļu. Paļāvībā braucu un stāstīju Dievam savus nodomus – par sevi, savu ģimeni, par tiem, kuri man doti ceļā, par Baznīcu, lai tajā mājotu Svētais Gars, lai katrs tajā varētu piedzīvot Dieva Mīlestību. Rekolekcijas man ir kā ga-

No labās: rekolekciju vadītājs tēvs Klods no Francijas un priesteris Rolands Abrickis.

rigā pavadība ticības ceļā, kā sirdsapziņas izmeklēšana. Klausoties mācību par Dieva darbu dvēselē, sadzirdēju Viņa maigo pieskārienu: „Es tevi mīlu!” Mani sāka dzīvot lūgšana: „Jēzu, pievelc mani pie Sevis!” Pateicība Dievam par gaismu, ko saņēmu tālākajam ceļam, par to, ka Viņš pievelk ikvienu arvien tuvāk. Jūtu, ka ikdienā arī citi atver sirdi un saņem spēku. Pakāpiens pēc pakāpiena – tuvāk Debesīm, tuvāk Dievam!

Nina Ondzule
no Aizkraukles
katoļu draudzes

JŪLIJA RETRĪTS DEJU MEDITĀCIJĀ

Deju meditācijā Kalna skolā šoreiz bijām mazākā pulciņā kā citas reizes, bet tas nenozīmē, ka laiks bija mazāk vērtīgs. Mums pievienojās mazā graciozā ukraiņu meitene Tamāra, kas mācās baleta skolā Dubajā.

Dejojot tomēr sanāca mazāks aplis, līdz ar to bijām viena otrai tuvāk, tuvāk centram, tuvāk Gaismai. Vairāk varējām pievērst uzmanību individuālajam darbam – deju soļiem un kustībām. Ar māsas Diānas un pasniedzējas Gunas palīdzību izvingrinājām savus ķermenis un mācījāmies, kā skaistāk visu izdejojot, kā plānot un novadīt dejas meditāciju citiem. Netika aizmirsti sejas muskuļi, kārtīgi izsmejoties, piemēram, par troksni

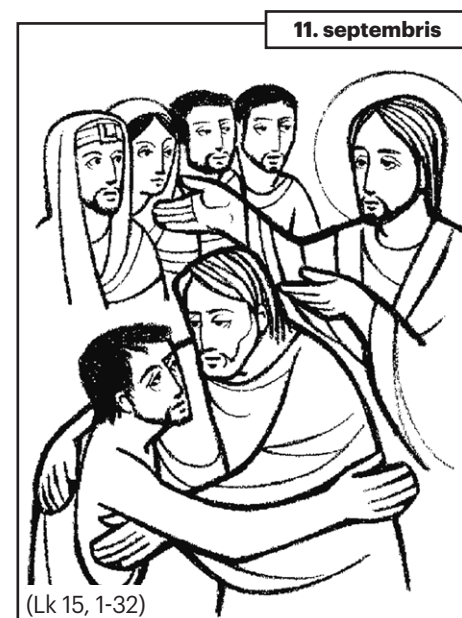
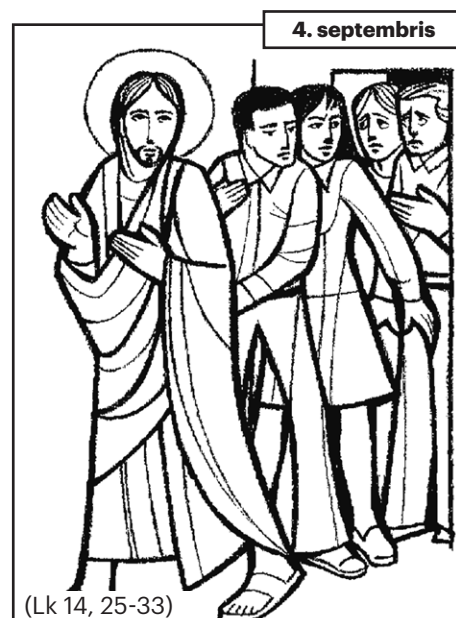
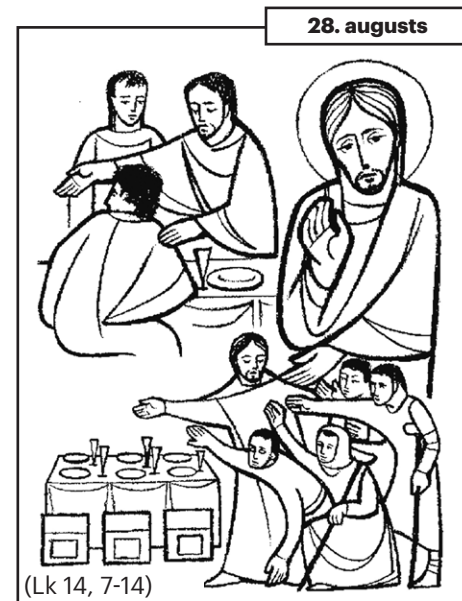
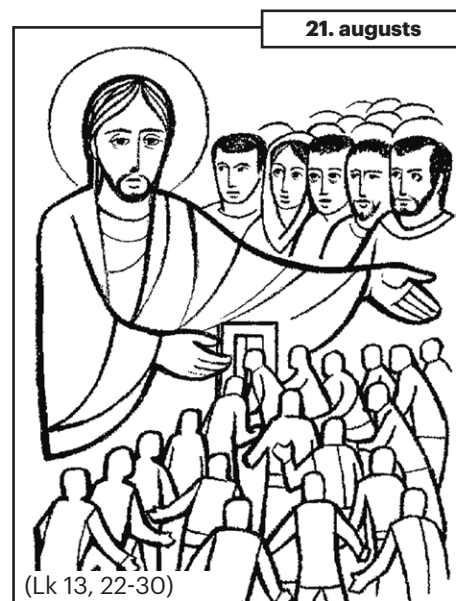
koordinācijas vingrinājumos, ko radija nokritušie maisiņi.

Mācījāmies arī dievišķo lasīšanu jeb *Lectio Divina*, atklājot Dieva Vārdu katrai dienai, tajā iedziļinoties, jautājot Dievam par pielietojumu un uzlūkojot Vārdu caur kontemplāciju. Laiks bija intensīvi piepildīts ne tikai fiziski, bet arī garīgi, un likās, ka darbojamies jau nedēļu. Skaistā atmiņā paliks Kalna skolas kopienas gādība un mīlestība. Arī viena rožukroņa daļas attāluma gājiens līdz pontontiltam un vakara saules apspīdētā telpa, ik vakaru izdejojot te pavadīto neatkārtojamo dienu.

Ineta Resne

Svētdienas Evanģēlijs

LŪGŠANA, UZTICOTIES DEBESU TĒVAM

Mans Tēvs, es uzticos Tev,
Dari ar mani pēc savas gribas.
Lai arī ko Tu ar mani darītu,
Es pateicos Tev.
Esmu gatavs uz visu,
es pieņemu visu,
Lai tikai Tava griba
piepildās mani,
Un visā Tavā radībā,
Tad es nekā vairs nevēlos,
mans Dievs.

Tavās rokās es ielieku savu dvēseli
Jo es Tevi mīlu ar visu savas
sirds mīlestību.
Un šī mīlestība mudina mani
atdoties Tev,
Es ielieku sevi Tavās rokās ar
pilnu pašāvēību,
Jo Tu esi mans Tēvs.

„Atdeves lūgšana”
Šarls de Fuko – Mazie brāļi

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)
Konts: LV19UNLA0095132107450
Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)
Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Gaitis Dubults (t. 29496415)
Konts: LV49PARX0012759900001
Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs
(t. 29559299)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE
(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE (t. 26471142)
Konts: LV44HABA0551033034903
Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Mazīļevskis
(t. 29397048)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs
(t. 29559299)
Konts: LV83HABA0551036163033
Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Žiedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Palmīra Gailīte, Ginta Ābelīņa.
Uz vāka – Ingunas Jankovskas zīmējums.

Lappušu nosaukumos – citāti no 26. psalma.
Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.
Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,50 EUR.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”;
katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.